

Sygn. akt IV U 890/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Dorecka

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania B. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 5 października 2018 roku nr (...)

w sprawie B. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o przeliczenie emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 890/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 28 lutego 2019 r.

Decyzją z dnia 5 października 2018 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 sierpnia 2018 r., odmówił B. C. przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków zastępczych wykazanych w druku Rp-7 z dnia 11 lipca 2018 r. W uzasadnieniu podał, że decyzją z dnia 22 lutego 2008 r. przeliczono ubezpieczonemu podstawę wymiaru emerytury na podstawie kart wynagrodzeń za okresy pracy w kraju oraz na podstawie zarobków zastępczych pracownika zatrudnionego na równorzędnym stanowisku w kraju,

w macierzystym zakładzie pracy. Najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z 10 lat wyniósł 61,19% (z lat 1987-1996). Z uwagi na to, że zarobki te są najbardziej adekwatne do zarobków, jakie ubezpieczony osiągnął by nie wyjeżdżając

na budowę eksportową, odmówiono wnioskodawcy przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków wykazanych na druku Rp-7 z dnia 11 lipca 2018 r., wystawionym przez Zakłady (...) w T., który to zakład cechuje inna przynależność resortowa/branża.

Decyzja ta została zaskarżona przez B. C., reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, odwołaniem. W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przeliczenia emerytury przy uwzględnieniu zarobków wykazanych

w druku Rp-7 z dnia 11 lipca 2018 r. za lata 1980-1991, a ponadto zasądzenia na swoją rzecz od strony przeciwnej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu, powołując się na § 10 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989 r. Nr 11 poz. 63 ze zm.) odwołujący podał, że w tej sprawie zastosowanie znajduje pkt 2 § 10 powołanego rozporządzenia. Jak wskazał, od 4 sierpnia 1980 r. do 25 czerwca 1991 r. był zatrudniony w Kombinacie Budownictwa (...)

w T. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera-spawacza. W tym czasie przebywał na budowie eksportowej. Zdaniem odwołującego, ZUS niezasadnie za lata

1983-1985 uwzględnił podstawione zarobki Z. S. (1), zaś za lata 1986-1988 zarobki L. S.. Organ ograniczył możliwość podstawienia zarobków zastępczych do pracowników na równorzędnym stanowisku w kraju, w tej samej branży,

a nawet pracujących w tym samym zakładzie. Tymczasem, brak takich przesłanek

w § 10 pkt 2 wskazanego wyżej rozporządzenia. Odwołujący podał ponadto, że wcześniej,

tj. od 17 lipca 1978 r. do 20 maja 1980 r., świadczył pracę na rzecz Spółdzielni (...) w W. na stanowisku montera instalacji wodno-kanalizacyjnych i spawacza, co koreluje z informacjami zawartymi w druku Rp-7 z dnia 11 lipca 2018 r. W piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2019 r. (data prezentaty: 25 stycznia 2019 r.) odwołujący podtrzymał swoje

dotychczasowe stanowisko w sprawie. Jak podał, w zaświadczeniu

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) z dnia 11 lipca 2018 r. wskazano, że S. S. wykonywał pracę na stanowisku spawacza. On zaś pracował na stanowisku montera-spawacza (k. 16-19).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podał, że zarobki osób zajmujących te same stanowiska, ale w zakładach pracy, które różnią się pomiędzy sobą

przynależnością resortową/branżową mogły znacząco od siebie odbiegać. Dlatego, zarobki osoby zatrudnionej na stanowisku montera-spawacza w Kombinacie Budownictwa (...) (branża budowlana) mogły być znacząco niższe

niż osoby na tym samym stanowisku, która swoją pracę wykonywała w Zakładach (...) (branża chemiczna). Zakres obowiązków tych osób był bardzo do siebie zbliżony, ale czynniki oddziałujące na pracowników mogły być

o wiele bardziej szkodliwe, jeśli chodzi o osoby wykonujące swoją pracę w Zakładach (...) z uwagi na zagrożenie chemiczne występujące w zakładzie pracy. Takie warunki pracy uzasadniały wyższe wynagrodzenie. W piśmie

procesowym z dnia 11 lutego 2019 r. (data prezentaty: 13 lutego 2019 r.) (...) Oddział w T. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie (k. 23).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący B. C., urodzony w dniu (...), od 4 sierpnia 1980 r. do 25 czerwca 1991 r. był zatrudniony w Kombinacie Budownictwa (...)

w T. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera-spawacza. W tym czasie ubezpieczony przebywał na eksporcie. Przed wyjazdem na eksport, odwołujący świadczył pracę u tego samego pracodawcy na takim samym stanowisku.

dowód:

- świadectwa pracy z dnia: 01.07.1991 r. i 22.01.1981 r.- k. 12, 176 akt ZUS,
- dokumentacja pracownicza- k. 170-288 akt ZUS, akta osobowe,
- zeznania odwołującego B. C.- k. 27v,

Odwołujący pracował na jedną zmianę w godzinach od 7:00 do 15:00. Przysługiwała mu stawka zaszerogowania godzinowa i dodatek brygadzistowski, a za granicą dodatek szkodliwy. W latach 80-tych przez około 2 lata odwołujący

pracował przy zbiorniku i wieży ciśnień na Osiedlu (...) w T.. Wówczas otrzymywał premie uznaniowe. W tym czasie był brygadzystą. Spawał więc i zarządzał brygadą monterów. Przez jakiś okres czasu odwołujący pracował w kraju ze Z. S. (1) i L. S., którzy zajmowali się montażem rurociągów. Montaż wiązał się ze spawaniem. Zarówno Z. S. (1), jak i L. S. mieli uprawnienia spawalnicze. Brygada odwołującego

w zależności od potrzeb w różnych okresach czasu liczyła 6-8 pracowników. Za granicą przysługiwał odwołującemu dodatek brygadzystowski w wysokości około 300 koron.

Za granicą odwołujący wykonywał prace typowo spawalnicze. Były to wyłącznie prace spawalnicze, nie obejmujące montażu. Stawki wynagrodzenia spawaczy zależały

od stanowiska. W brygadzie monterów z uprawnieniami spawalniczymi obowiązywała przeważnie jedna stawka.

dowód:

- zeznania odwołującego B. C.- k. 27v-28,

Wraz z wnioskiem o rentę, w dniu 23 września 1995 r., pracodawca odwołującego - (...) Spółka z o.o. w R., dokumentując okresy zatrudnienia i wynagrodzenia wnioskodawcy, przedłożył do ZUS zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) z dnia 23 października 1995 r., wystawione przez Urząd Wojewódzki w T., potwierdzające zatrudnienie odwołującego od 4 sierpnia 1980 r. do 25 czerwca 1991 r. na budowie eksportowej na stanowisku montera-spawacza. Zaświadczenie to obejmuje zarobki za lata 1983-1988.

W dokumencie tym wskazano, że za lata eksportu 1983-1985 podstawiono zarobki Z. S. (1), zaś za lata 1986-1988 zarobki L. S.. Wskazano, że zaświadczenie wystawione zostało na podstawie zarobków wpisanych do legitymacji ubezpieczeniowej Z. S. (1). W piśmie z dnia 11 stycznia 1996 r. Wydział Organizacyjno-Prawny Urzędu Wojewódzkiego w T. poinformował, że wynagrodzenie dla B. C. zatrudnionego na eksporcie w Kombinacie Budownictwa (...) w T. obliczono na podstawie książeczki ubezpieczeniowej Z. S. (1). Wskazano też, że w dokumentach płacowych przekazanych przez były (...), brak jest kartotek płacowych na nazwisko Z. S. (1) za lata 1986, 1987 i 1988. W legitymacji ubezpieczeniowej tego pracownika były wykazywane zarobki w latach 1980-1985, a za lata 1986-1990 uczyniono adnotację: „podst. P. S. L.”. Za lata 1991-1992 uwzględniono zarobki tego pracownika.

dowód:

- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) z dnia 23.10.1995 r.- k. 15 akt ZUS,
- pismo Urzędu Wojewódzkiego w T. z dnia 11.01.1996 r.- k. 27 akt ZUS,
- poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej Z. S.- k. 28-32 akt ZUS,

Decyzją z dnia 22 lutego 2008 r., wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 7 listopada 2007 r., sygn. akt IV U 676/07, (...) Oddział w T. przyznał odwołującemu emeryturę od 23 kwietnia 2007 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1996 r., ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru na poziomie 61,19%. Decyzją tą przeliczono odwołującemu podstawę wymiaru emerytury na podstawie kart wynagrodzeń za okresy pracy w kraju oraz na podstawie zarobków zastępczych pracownika zatrudnionego na równorzędnym stanowisku

w macierzystym zakładzie pracy w kraju. Karty wynagrodzeń odwołującego dotyczące wypłat wynagrodzenia z okresu jego pracy w kraju, a za lata pracy na eksporcie karty wynagrodzeń pracowników zatrudnionych na analogicznych stanowiskach zostały przekazane ZUS przez (...) Urząd Wojewódzki w K. wraz z pismem przewodnim z dnia 15 stycznia 2008 r.

dowód:

- decyzja ZUS z dnia 22.02.2008 r.- k. 308-311 akt ZUS,

- wyrok SO w Tarnowie z dnia 07.11.2007 r., sygn. akt IV U 676/07- k. 151 akt ZUS,
- kartoteki zarobkowe- k. 222, 250, 252, 258, 264-288 akt ZUS,
- pismo (...) Urzędu Wojewódzkiego w K. z dnia 15.01.2008 r.- k. 168 akt ZUS,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom słuchanego w charakterze strony B. C., który wskazał na okoliczności istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były przekonujące, wewnętrznie spójne i logiczne. Znalazły również potwierdzenie w treści dokumentów.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji (...) Oddział w T. z dnia 5 października 2018 r. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W tej sprawie, kwestionując zaskarżoną decyzję, odwołujący B. C. domagał się przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków wykazanych w druku Rp-7 z dnia 11 lipca 2018 r. za lata 1980-1991. Jest to zaświadczenie

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu S. S. zatrudnionego na stanowisku spawacza w Zakładach (...) w T. w latach 1981-1989.

Sąd nie podzielił interpretacji prawnej § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent zaprezentowanej w odwołaniu od zaskarżonej decyzji i piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2019 r.

Zgodnie z art. 22 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury i renty, uwzględniające w szczególności przypadki, w których podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników zatrudnionych za granicą ustala się na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikom zatrudnionym w tym okresie w kraju w tym samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę, albo na podstawie kwot ryczałtowych. Treść wydanego na tej podstawie

§ 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989 r. Nr 11 poz. 63 ze zm.) stanowi, że jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia: 1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo 2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r.- kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Za czas eksportu przyjmuje się zatem tzw. wynagrodzenie zastępcze, a więc kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju

w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Z powołanych wyżej przepisów nie wynika, iż mowa w nich o zakładzie pracy, w którym pracownik był zatrudniony. Pomimo to nie można dowodzić, że w sytuacji,

gdy zachowała się dokumentacja innych pracowników, którzy w okresie pracy eksportowej wnioskodawcy w tym samym okresie pracowali w kraju, to można sięgać do dokumentów płacowych pracowników zatrudnionych w innych branżach. Wniosek ten jest zasadny tym bardziej, gdy mowa, jak w tej sprawie, o pracowniku, któremu przysługiwał deputat węglowy. W takim przypadku zatem tylko część składników wynagrodzenia była stała, a reszta miała charakter zmienny. Zarobki takie są więc zindywidualizowane i nie oddają charakteru zatrudnienia odwołującego przed wyjazdem. W tej sprawie chodzi o to, jakie odwołujący mógłby osiągnąć wynagrodzenie w kraju, gdyby nie wyjechał za granicę, a nie jakie osiągnąłby gdyby zmienił pracę z Kombinatu Budownictwa (...) w T.

na Zakłady (...) w T.. Z treści § 10 pkt 2 rozporządzenia jednoznacznie wynika, że nawet gdy pracownik był zatrudniony za granicą, do obliczenia podstawy wymiaru jego emerytury za ten okres relewantnym punktem odniesienia nie jest wynagrodzenie otrzymywane przez zatrudnionego w kraju na tym samym lub podobnym stanowisku, jakie wnioskodawca zajmował za granicą, lecz wynagrodzenie otrzymywane przez osobę zatrudnioną w kraju na takim samym stanowisku, jakie sam wnioskodawca zajmował przed wyjazdem za granicę. Wynagrodzeniem zastępczym, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia, jest więc wynagrodzenie, jakie potencjalnie otrzymywałby wnioskujący o emeryturę, kontynuując zatrudnienie na tym samym stanowisku, jak przed podjęciem pracy za granicą. W sposób pośredni wynika to z orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym podkreśla się, że z przepisu § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r.

w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.) wynika alternatywa rozłączna i jej drugi człon (zdanie z pkt 2) nie jest uwarunkowany od niespełnienia się normy z pierwszego przepisu (zdania z pkt 1). Norma prawna wynikająca z tego przepisu jest zatem taka, że dla zatrudnionych za granicą do końca 1990 r. przyjmuje się wynagrodzenie zastępcze do ustalenia podstawy wymiaru. Wysokość tego wynagrodzenia potwierdza pracodawca, który zatrudnił pracownika przed jego wyjazdem do pracy za granicę (por. wyrok SN z dnia 4 marca 2010 r., I UK 306/09, LEX

nr 920579). Wbrew stanowisku pełnomocnika odwołującego, nie chodzi tu o jakiekolwiek przedsiębiorstwo w Polsce. W wyroku z dnia 26 sierpnia 1987 r., II URN 174/87 (OSNC 1989/1/18) Sąd Najwyższy stwierdził, że jeżeli pracownik przed jego oddelegowaniem

do pracy za granicą- był zatrudniony w kraju w jednym zakładzie pracy na pełnym etacie,

a w drugim na 1/2 etatu w warunkach odpowiadających wymaganiom zawartym

w art. 17 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), to na wniosek zainteresowanego podstawę wymiaru świadczeń emerytalnych stanowi przeciętne wynagrodzenie osiągnięte

w kraju w okresie zatrudnienia pracownika za granicą przez innych pracowników, zatrudnionych w tym samym lub podobnym charakterze w obu zakładach pracy, w których pracownik był zatrudniony przed jego oddelegowaniem za granicę (§ 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 marca 1984 r. w sprawie okresów zatrudnienia za granicą i zasad udzielania świadczeń rentowych z tytułu tego zatrudnienia-

Dz. U. Nr 17, poz. 81). Chodzi tu o zatrudnienie u pracodawcy, u którego dana osoba przed wyjazdem za granicę pozostawała w stosunku pracy, a nie jakiegokolwiek innego pracodawcę.

W tej sprawie nie ma potrzeby badania sytuacji innego ubezpieczonego, ponieważ

Sąd jest związany treścią wydanej decyzji, zakresem zaskarżenia i przepisami prawa. Decyzja zaś wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w innej sprawie nie wiąże Sądu tym bardziej, że wyniki tego typu postępowań administracyjnych mogą być w każdym czasie wzruszane, nawet na niekorzyść wnioskodawców. Nawet, gdyby Sąd przeprowadził dowód

z przedłożonego druku Rp-7, to wynikające stąd okoliczności pozostawałyby bez wpływu

na sytuację wnioskodawcy. Z tych samych powodów Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt organu rentowego dotyczących E. K.. W ocenie Sądu, w tej sprawie z uwagi na bezwzględnie obowiązujące przepisy, nie było potrzeby dopuszczania

i przeprowadzania dowodu z akt rentowych E. K. celem ustalenia zatrudnienia ubezpieczonego za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 r., gdzie pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę, miejsca, charakteru zatrudnienia, stanowiska i wysokości wynagrodzenia pracownika, którego kwoty wynagrodzenia zostały podstawione za okres

zatrudnienia ubezpieczonego za granicą. Okoliczności te były bowiem dla rozstrzygnięcia tej sprawy irrelewantne prawnie.

Z akt sprawy wynika, że jeszcze przed 2008 r., kiedy był składany wniosek o przyznanie odwołującemu renty, a miało to miejsce w dniu 23 września 1995 r., jego pracodawca - (...) Spółka z o.o. w R., dokumentując okresy zatrudnienia i wynagrodzenie wnioskodawcy, przedłożył do ZUS zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) z dnia 23 października 1995 r., wystawione przez Urząd Wojewódzki w T., potwierdzające zatrudnienie odwołującego od 4 sierpnia 1980 r. do 25 czerwca 1991 r. na budowie eksportowej na stanowisku montera-spawacza. Zaświadczenie to obejmuje zarobki za lata 1983-1988.

W dokumencie tym wskazano, że za lata eksportu 1983-1985 podstawiono zarobki Z. S. (1), zaś za lata 1986-1988 zarobki L. S.. Wskazano, że zaświadczenie wystawione zostało na podstawie zarobków wpisanych do legitymacji ubezpieczeniowej Z. S. (1). W piśmie z dnia 11 stycznia 1996 r. Wydział Organizacyjno-Prawny Urzędu Wojewódzkiego w T. poinformował organ rentowy, że wynagrodzenie dla B. C. zatrudnionego na eksporcie w Kombinacie Budownictwa (...) w T. obliczono na podstawie książeczki ubezpieczeniowej Z. S. (1). Wskazano też, że w dokumentach płacowych przekazanych przez były (...) , brak jest kartotek płacowych na nazwisko Z. S. (1) za lata 1986, 1987 i 1988. Analiza treści legitymacji ubezpieczeniowej tego pracownika prowadzi do wniosku, że zarobki były wykazywane w latach 1980-1985, a za lata 1986-1990 uczyniono adnotację: „podst. P. S. L.”. Za lata 1991-1992 uwzględniono zaś zarobki tego pracownika. Decyzją z dnia 22 lutego 2008 r., wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 7 listopada 2007 r., sygn. akt

IV U 676/07, (...) Oddział w T. przyznał odwołującemu emeryturę od 23 kwietnia 2007 r. Przed wydaniem tej decyzji, (...) Urząd Wojewódzki w K. przekazał ZUS karty wynagrodzeń odwołującego dotyczące wypłat wynagrodzenia z okresu pracy

w kraju, a za lata pracy na eksporcie karty wynagrodzeń pracowników zatrudnionych na analogicznych stanowiskach.

W tej sprawie brak więc było podstaw do uwzględnienia żądania odwołującego i przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków wskazanych w druku Rp-7 z dnia 11 lipca 2018 r., ponieważ ZUS dysponował dokumentami potwierdzającymi zarobki pracownika zatrudnionego na tym samym stanowisku w macierzystym zakładzie pracy. Podkreślić również należy, że zarobki osoby zatrudnionej na stanowisku montera-spawacza w Kombinacie Budownictwa (...) w T. (branża budowlana) istotnie mogły być znacząco niższe niż osoby na tym samym stanowisku, która pracowała w Zakładach (...) w T. (branża chemiczna). Czynniki oddziałujące na pracowników na terenie (...) w T. mogły być o wiele bardziej szkodliwe z uwagi na zagrożenie chemiczne występujące w tym zakładzie pracy.

W ocenie Sądu, przyjęta przez ZUS interpretacja przepisów była zasadna, zaś odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji (...) Oddział w T. z dnia 5 października 2018 r.